

- d) Megfordítva, a felvétel megtagadása a 2000/78/EK irányelv 6. cikke (1) bekezdése alapján csak akkor igazolható, ha különben az érintett személyt olyan életkorban vennék fel, amely a várható nyugdíjazáskor ahhoz vezetne, hogy a minimális ellátást nyújtani kellene, annak ellenére, hogy az érintett arra még nem szerzett volna jogot?
- 8) a) A nyugdíjazás 2000/78/EK irányelv 6. cikke (1) bekezdése második albekezdésének c) pontja szerinti megítélése szempontjából a nyugdíjazás törvényben meghatározott korhatára, amelyet követően nyugdíj folyósítására kerül sor, az irányadó, vagy valamely adott tisztviselői vagy foglalkozási csoport nyugdíjazáskor jellemző statisztikai átlagéletkora?
- b) Milyen mértékben kell adott esetben tekintetbe venni, hogy egyes tisztviselők esetében a rendes nyugdíjazás legfeljebb két évvel elhalasztható? E körülmény a felvételi felső korhatár megfelelő mértékű emeléséhez vezet-e?
- 9) A legrövidebb szolgálati idő 2000/78/EK irányelv 6. cikke (1) bekezdése keretében történő kiszámítása során számításba vehető-e a tisztviselői jogviszonyban legelőször elvégzendő képzés? E tekintetben jelentőséggel bír, hogy a képzés idejét a nyugdíjjogosultság megszerzése szempontjából a nyugdíjjogosultságot megalapozó szolgálati időként teljes mértékben figyelembe kell-e venni, vagy a képzés idejét nem lehet olyan időszakként figyelembe venni, amelyre a munkáltató a 2000/78/EK irányelv 6. cikke (1) bekezdése második albekezdésének c) pontja alapján legrövidebb szolgálati időt követelhet meg?
- 10) Összeegyeztethetők-e az Allgemeines Gleichbehandlungsgesetz (általános esélyegyenlőségi törvény) 15. §-a (1) bekezdése második mondatában és (3) bekezdésében foglalt rendelkezések a 2000/78/EK irányelv 17. cikkével?

(¹) HL L 303., 16. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 4. kötet, 79. o.

A T-100/04. sz., Massimo Giannini kontra Bizottság ügyben 2008. március 12-én hozott ítélet ellen Massimo Giannini által 2008. május 29-én benyújtott fellebbezés

(C-231/08. P. sz. ügy)

(2008/C 223/34)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Fellebbező: Massimo Giannini (képviselők: L. Levi és C. Ronzi ügyvédek)

A másik fél az eljárásban: az Európai Közösségek Bizottsága

A fellebbező kérelmei

- A Bíróság semmisítse meg az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának T-100/04. sz. ügyben 2008. március 12-én hozott ítéletét;
- a Bíróság következképpen adjon helyt a fellebbező elsőfokú eljárásban előadott kérelmeinek, így
 - semmisítse meg a COM/A/9/01 versenyvizsga vizsgabizottságának a fellebbezőt e versenyvizsga tartaléklistájára fel nem vevő határozatát (amelyet a fellebbezővel 2003. június 11-én kelt levélben közöltek), amennyiben szükséges, semmisítse meg a fellebbező felülvizsgálat iránti kérelmét elutasító határozatot (amelyet a fellebbezővel 2003. július 8-án kelt levélben közöltek), és a fellebbező panaszát elutasító határozatot (amelyet a fellebbezővel 2003. december 2-án kelt levélben közöltek);
 - ítéljen meg anyagi kártérítést, melynek összege egyrészt az A 7 besorolási fokozat 4. fizetési fokozatába tartozó tisztviselő jövedelme és az ideiglenes alkalmazotti szerződés lejártától folyósított munkanélküli-járadék különbségéből, másrészt a munka nélkül töltött időszakot követően az A 7 besorolási fokozat 5. fizetési fokozatába tartozó tisztviselő jövedelméből tevődik össze, valamint nem vagyoni kártérítés címén 1 eurót;
 - a Bíróság kötelezze az alperest mind az első fokú, mind a fellebbezési eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbező fellebbezésének alátámasztására lényegében három jogalpra hivatkozik.

Első jogalapjában a fellebbező azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy megsértette a tisztességes eljáráshoz való jogot, közelebbről az eljárás ésszerű határidőn belül való lefolytatásához való jogot. Négy év telt el a kereset Elsőfokú Bírósághoz való benyújtása és a megtámadott ítélet kihirdetése között. Márpedig a fellebbező szerint a jelen esetben semmilyen különleges körülmény nem indokol ilyen időtartamot. Sem az ügy iratai nem voltak különösen terjedelmesek, sem az ügy nem volt jogilag összetett, és az eljárás a fellebbező számára valós tétellel bírt.

Második jogalapjában a fellebbező azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a tisztviselők személyzeti szabályzatának 4., 27. és 29. cikkét, és tévesen értelmezte mind a szolgálati érdek fogalmát, mind a közösségi intézményeket az alkalmazottaikkal és tisztviselőikkel szemben terhelő gondoskodási kötelezettséget. A fellebbező szerint az Elsőfokú Bíróság e tekintetben összekeverte a Közösség szolgálatába lépést és a már felvett személyek előmenetelének a személyzeti szabályzatban szereplő mechanizmusok útján – áthelyezéssel, előléptetéssel – történő folytatódását.

Harmadik jogalapjában a fellebbező azt hozza fel, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a határozatok indokolásának kötelezettségét, a hátrányos megkülönböztetés tilalmát, a védelemhez való jogot, valamint elferdítette az értékelésre elé tárt bizonyítékokat. Ezen utolsó jogalap három részből tevődik össze.

A harmadik jogalap első részében a fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette mind a hátrányos megkülönböztetés tilalmát, mind az indokolási kötelezettséget és a bizonyításfelvétel szabályait, amikor kimondta, hogy nem minősül hátrányos megkülönböztetésnek az, ha a versenyvizsga bizonyos pályázói ismerik a versenyvizsga alapjául szolgáló iratot, és amikor nem követelte meg az alperestől az e körülményhez kapcsolódó hátrányos megkülönböztetés hiányának konkrét bizonyítását.

Ugyanezen jogalap második részében a fellebbező a hátrányos megkülönböztetés tilalmának megsértését és az Elsőfokú Bírósághoz értékelésre előterjesztett bizonyítékok elferdítését hozza fel, mivel ez utóbbi úgy ítélte meg, hogy a vizsgabizottság összetétele eléggé állandó volt ahhoz, hogy a pályázókat összehasonlítsák és objektíven értékeljék, miközben az iratokból éppen ennek ellenkezője, a vizsgabizottság összetétele állandóságának hiánya derül ki, és az alperes számos lényeges ténybeli adatot nem közölt az Elsőfokú Bírósággal.

Végezetül, e jogalap harmadik részében a fellebbező ismételtlen a hátrányos megkülönböztetés tilalmának és a bizonyításfelvétel szabályainak megsértésére hivatkozik, valamint az Elsőfokú Bíróságnak a vizsgabizottság tagjainak pártatlanságára vonatkozó következtetéseit illetően a védelemhez való jog megsértésére.

A Landesgericht Ried im Innkreis (Ausztria) által 2008. június 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Roland Langer elleni büntetőeljárás

(C-235/08. sz. ügy)

(2008/C 223/35)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Landesgericht Ried im Innkreis (Ausztria).

Az alap-büntetőeljárás résztvevői

Roland Langer.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Úgy kell-e értelmezni az EK-Szerződés (az Európai Közösséget létrehozó szerződés 1997. október 2-án hatályos változata, utoljára módosította a Bolgár Köztársaságnak és Romániának az Európai Unióhoz történő csatlakozásáról szóló, 2005. április 25-én megkötött szerződés [HL L 157., 11. o.] 43. cikkét, hogy e cikkel ellentétes az a rendelkezés, amely a szerencsejátékok játékkaszinókban történő szervezését kizárólag részvénytársasági formában működő, és e tagállam területén székhellyel rendelkező társaságok részére teszi lehetővé, tehát egy e tagállamban lévő gazdasági társaság alapítását vagy megszerzését írja elő?
- 2) Úgy kell-e értelmezni az EK-Szerződés 43. és 49. cikkét, hogy e cikkekkkel ellentétes az egyes szerencsejátékokra, így pl. a játékkaszinókban üzött szerencsejátékokra vonatkozó nemzeti monopólium, ha az érintett tagállamban nincsen a szerencsejáték korlátozására vonatkozó egységes és módszeres politika, miután a nemzeti koncesszióval rendelkező szervezők szerencsejátékokban – például állami sportfogadásban és sorsolós játékokban – való részvételre ösztönöznek és azokat hirdetik (televízió, napilapok, folyóiratok), sőt a hirdetésben még azt is felajánlják, hogy a fogadási szelvény röviddel a lottóhúzás előtt visszaváltható („TOI TOI TOI – Glaub' ans Glück“)?
- 3) Úgy kell-e értelmezni az EK-Szerződés 43. és 49. cikkét, hogy e cikkekkkel ellentétes az a rendelkezés, amely szerint a szerencsejátékokra vonatkozó nemzeti jogban a szerencsejátékok és játékkaszinók tekintetében előírt 15 évre szóló összes koncessziót olyan szabályozás alapján biztosítják, amely a közösségi térség (nem e tagállamhoz tartozó) pályázóit a pályázatból kizárja?

A Bundesfinanzhof (Németország) által 2008. június 4-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Swiss Re Germany Holding GmbH kontra Finanzamt München für Körperschaften

(C-242/08. sz. ügy)

(2008/C 223/36)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Bundesfinanzhof.